

καθώς ἴδετε, θέλουσι παρέξει τὰ γάρφαλα, τὰ ἑποῖα θὰ ἔχωσιν αὐτὴν τὴν εὐωδίαν.

— Ἐκοψεν ἔν γάρφαλον καὶ μοῦ τὸ ἐνεχεῖρισε· — καὶ αὐτὸ τὸ χρῶμα, ἐπρόσθεσε δεικνύων μοι τὸν οὐρανόν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅμοιον μὲ θάλασσαν ἐξ Ἰνδοῦ.

— Πῶς! ἐφώναξ, δυσκόλως κρατῶν τὸ αἶσθημα τοῦ οἴκτου, τὸ ὁποῖον ἠθανόμην, διότι ταύτην τὴν φοράν μοι ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν θεωρήσω τοῦλάχιστον ὡς παραλογιζόμενον. Πῶς! Τὸ λευκὸν τοῦτο γάρφαλον ἀποδεικνύει ὅτι μέλλεις νὰ ἐπιτύχῃς! Ὁμολογῶ ὅτι ἕως τῶρα ἐνόμιζον τὰ τοιοῦτου εἶδους ἄνθη ὀλιγώτερον πολυτίμα, καὶ ὄχι τὸσον δύσκολον νὰ προαχθῶσι.

— Διότι, μοι εἶπε, χωρὶς κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ περτηρήσῃ τὴν εἰρωνίαν τῶν λόγων μου, δυστυχῶς συγχέετε τὰς κλίσεις μου, ἐκλαμβάνετε τὸ ἄθος τοῦτο ὡς κοινὸν λευκὸν γάρφαλον, ἐνῷ δὲν ὑπάρχουσι πιθανῶς εἰς τὸν κόσμον δύο ρίζαι τούτων, ὡς αὐτῇ. Μειδιᾶτε Μάθετε λειπὸν ὅτι ὁ κορμὸς οὗτος ἕως τῶρα ἔκαμνεν ἐρυθρὰ ἄνθη, καὶ ἐπέτυχον βαθμῆδόν τὴν ἐντελὴ καὶ φυσικὴν ἐξάλειψιν τοῦ χρώματος τοῦ ἄθους, διατηρῶν εἰς αὐτὸ ὅλην τὴν εὐωδίαν τοῦ ἐρυθροῦ γαρφαλοῦ τῆς Κεῦλάνης, καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ματαίως ἐπιζητούμενον παρὰ πάντων ἐκείνων, οἵτινες προηγέθησαν ἐμοῦ δι' ἀναλόγων ἐρευνῶν, εἶναι δι' ἐμὲ βεβία ἀπέδειξε τῆς προσεχοῦς ἐπιτυχίας μου. Ἐχω περὶ τούτου τοῦ λόγου μου δυνάμει τῶν συλλογισμῶν μου, ἡξέυρω τέλος πόθεν προέρχεται, καὶ τί θὰ γίνῃ· προέρχεται ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ, εἶναι λευκόν, καὶ θὰ γίνῃ κυανόν! Οἱ μικροὶ οὗτοι κορμοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουσιν εἰσέτι κάλυκας, εἶναι καὶ αὐτοὶ λευκὰ γάρφαλα. Νὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς ἐπέτυχον διὰ μόνου τοῦ φωτός νὰ χρωμαίσω κυανόν τὸ λευκὸν τοῦτο ἄθος, τὸ παραχθὲν παρ' ἐμοῦ, πῶς δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτύχω τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα εἰς ἓν κοινὸν λευκὸν γάρφαλον, ἡθέλειν εἶσθαι ἐκτεταμένη διήγησις. Προτιμῶ κάλλιον νὰ σὰς πείσω διὰ τῆς ἀποδείξεως, ἢ διὰ τῶν λόγων. Σὰς προσδιορίζω λοιπὸν εἰς ἑξ ἑβδομάδας, τότε δὲ ἐλπίζω νὰ σὰς δειξῶ τὸ κυανὸν γάρφαλον.

— Καὶ ἂν αἱ ἐλπίδες σου ματαιωθῶσι, τοῦ εἶπον, ἂν ἀντὶ νὰ γίνωσι κυανοί, εἰ βλαστὰί σου γίνωσι λευκοί; . . .

— Εἶναι ἀδύνατον, μοῦ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ συμφωνῶ ὅτι πιθανὸν νὰ γίνωσιν ἐρυθροί , διὰ τινος ἰδιότητος ἐπανακάμψεως τῆς φύσεως πρὸς τὸ παρελθόν, τῆς ὁποίας ἔχομεν παραδείγματα.

— Αἱ! καὶ τί θὰ κάμῃς τότε;

— Θὰ ὑποφέρω τὴν σκληροτέραν λύπην, ἀλλὰ θέλω παραιτηθῇ τῶν ἐρευνῶν μου, καὶ θέλω ἀκολουθῆσαι τὰς συμβουλὰς σας.

— Καλὰ, κάλλιστα, τοῦ εἶπα σφίγγων τὴν χεῖράν μου, ἐντὸς ἑξ ἑβδομάδων θέλομεν πάλιν ἰδεῖ ἀλλήλους, εἰμεθα σύμφωνοι. Ἐὰν εἰς τὸ ἐξῆς θέλεις νὰ μὲ ἐπισκέπῃσαι, μὴ λησμονήσεις ὅτι μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σὲ ἴδω.

Οὕτως ὁμιλοῦντες ἐβαδίζομεν πρὸς τὴν μικρὰν τῆς εἰσόδου θύραν, ὅπου ὁ νεανίας μὲ ἄφηνεν, ἀποῦ προηγουμένως μοῦ εἰδείξε τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην.

Ἐστράφη εἰς τὰ ἄνθη του, ἐγὼ δ' ἐπανηλθον εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐλπίζων νὰ κάμω ἀγαθὴν τινα πρᾶξιν, ἐπαναφέρων τὸν νέον μου φίλον εἰς σπουδαίας ἐργασίας, διότι ἀμφίβαλλον πολὺ περὶ τῆς ἐπιτυχίας του, περὶ ἧς, τοσοῦτον ἦτο βέβαιος.

(ἰκχολυθῆ.)

Μετὰφρασις Δ. Ν. Μπόιαρη.

Ο ΒΟΑΣ.

ΙΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Ἴδε συνέχεια φυλλάδιον 109.)

—σ—

III.

Τὰ Ἐλέφαντα εἶναι ὠραῖόν τι χωρίον, τοῦ δ-ποιέου δυσκόλως θέλετε ἐξηγήσει· τὸ ὄνομα, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ εὐάρεστος πάντοτε ἱστορία νὰ σὰς ἀπαλλάξῃ τῆς ἀμφιβολίας.

Ἀληθῶς, βλέπων τις διασκορπισμένα ἐρίπεια ἐπὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ βράχου, δὲν ἀμφιβάλλει ποτὶς ὅτι ποτὲ τερατιῶδεις τι ζῶνι ἐπ' αὐτῶν ἔκειτο. Καθ' ἣ, ἐποχὴν λαλῶ, ἐλέφας τις ἐκ λίθ.υ. κολοσσῆος, κατεῖχε μεγαλοπρεπῶς τὴν θέσιν ταύτην, ὑπερασπίζων διὰ τῆς προδοστικῆς του τὴν κώμην, ἥτις εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐφάνετο ὡς ἂν νὰ λέγῃ εἰς τὴν θάλασσαν χαράτιων τὰ δριὰχ τῆς· Ἐνταῦθα τελευταῖον τὸ κράτος σου, πρόστεχε μὴ ἐπέμβῃς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου.

Ἡ ὦρα τῆς συνεντεύξεως πλησιάζει καὶ ὁμοῦς εὐδὲν φανερόν· εἰσέτι τὴν παρουσίαν ἀνθρωπίνου ὄντος εἰς τοὺς μνηστῆρας αὐτοὺς τόπους. Δὲν ἤκουέ τις πανταχοῦ εἰμὴ τοῦ ἀκατασχέτους ἐκείνου ἤχους, οἵτινες ἐφάνοντο ὅτι εἶ·αι ἡ φωνὴ τῆς φύσεως, ἀδουσα πρὸς τὴν αἰωνιότητα τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ τὸν ὑπόκωρον τῆς θαλάσσης μυκηθμόν, ὅστις μόνος ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τὴν γενικὴν ταύτην σιγὴν, ζηλότυπος νὰ ἐνώτῃ τοὺς ἰσχυροὺς ἤχους τῆς μὲ τὸ ἄσμα τοῦ παντός.

Τέλος, λευκὸν τι σημεῖον ἐκινεῖτο ὀλίγον μικρότερον, καὶ ὁ Ραεὺλ ἔτρεξεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὸν πιστόν του Δεῖμα. Τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα τοῦ Ἀφρικανοῦ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ βράχου, ὁ πειρατὴς ὑψώσας πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, τὸν ἐνευσε νὰ καταβῇ, ὁ δὲ Ἰνδὸς παρעוῦθς ὀλισθαίνων κατέβη.

— Ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἱππὸς μου; ἠρώτησεν ὁ Ραεὺλ.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸν φέρω, ἀπεκρίθη ὁ Δζίμ.

— Εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ;

— Ὅχι, δύο μόνον βήματα ἀκολουθεῖστέ με. Καὶ ὁ Ἀργανὸς διαβρίων τὸ χωρίον, ταχέως ὠδήγησε τὸν σύνθεδόν του εἰς πύκνωμά τι δένδρων, τοῦ ὁποίου ἡ σκιὰ ἐφαίνετο μακρόθεν ἵππος τις ἐκ τῶν μικρῶν ἐκείνων, εἵνεκας εἰσὶν τόσον πολὺτοιμοὶ εἰς τοὺς ὄρεινους αὐτοὺς τόπους, γενεᾶς νόθου Ἀγγλο-Ἰνδικῆς ἐνούσης τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ἰσχὺν, ἔτατο ἐκεῖ. Ἡ ὑπόξανθος θρίξ του ἦτο μακρὰ καὶ σκληρὰ, οἱ πόδες του λεπτοί, ἀλλὰ νευρώδεις, ὁ λαιμὸς στενὸς καὶ μακρὸς· ὁ Ῥαοὺλ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου καὶ θωπύων αὐτὸν, ἐβρίθη ἐπ' αὐτοῦ. — Δζίμ, εἶπεν, ὕπαγε εἰς τὸ πλεῖον, πρέπει ὁ Βόας ν' ἀποπλευσῇ ἀπέψε, καὶ αὐρίον τὸ ἐσπέρας ν' ἀγκυροβολήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος... Σὺ δὲ μεῖνε, ἐὰν θέλῃς, ἐκτός ἂν προτιμᾷς νὰ πλαγιάσῃς κατὰ γῆς· ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς, αὐρίον περὶ τὸ μεσονύκτιον νὰ μὲ περιμένης ἀφύκτως πλησίον τοῦ Σατιράμ.

— Περὶ τὸ μεσονύκτιον πλησίον εἰς τὸ Σατιράμ... ἐπανελάβην ὁ Ἰνδὸς ὡς ἠχῶ· ἀλλ' ὁ Ῥαοὺλ εἶχεν ἀρῆσει τοὺς χαλινούς· καὶ ὁ ἵππος ἔφευγε ταχέως. Ὁ Δζίμ ἔκαμε σχῆμά τι ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ἐπέστρεψε πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἐπὶ δύο ὥρας ὁ Ῥαοὺλ ἐκάλπαζε μὲ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ ἵππος του κακοπεικλῶς. Φοβούμενος ὅμως ὅτι ἡ ἐσπερινὴ οὐγὴ ἐκδρομὴ δὲν θέτει ἐμπόδιον εἰς τὴν ταχύτητα τῆς ἐπανόδου του, κατεύνασε κατ' ὀλίγον τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου του καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ. Εὐρίσκετο τότε εἰς τὴν εἰσόδον βαθείας τινὸς στενωποῦ ἀποκρίμνου, πλήρους ἀποτόμων κυκλοπηκῶν λίθων, τῶν ὁποίων αἱ ὀξείαι ἄκραι ὑψοῦνται ὑπεράνω αὐτοῦ, ἔτοιμοι νὰ τὸν συντρίψωσι ἐν τῇ πτώσει των· ἂν καὶ ὁ μεμωμένος εὖτος διαβάτης ἐφαίνετο ἐξοικειωμένος μὲ τὴν ἀγρίαν ταύτην ἐρμηίαν καὶ ἐχαιρέτα πάντα βράχον μετ' εὐκλείας, ἤρκει ὅμως μόνον ὁ ἀσφαλὴς καὶ εὐκίνητος ποὺς τοῦ ἵππου του, διὰ νὰ διακινδυνεύσῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ὀθησίαν. Γέλος μετ' ἀλλεπαλλήλους στροφὰς ἐστάθη καὶ κατέβη τοῦ ἵππου μέγα τι ῥῆγμα εὐρίσκετο εἰς τὸν βράχον, ἔλαβε τὸν ἵππον τοῦ τοῦ χαλινοῦ καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ χάσμα. Πυκνὸν σκότος τὸν ἐμπόδιζε κατ' ἄρχας νὰ διακρίνῃ τι, συνεξοικειώθη ὅμως καὶ ἐζήτει νὰ εὕρῃ μέρος ἵνα δέσῃ τὸν ἵππον του. Μετὰ τοῦτα χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ δισταῇ, ἐπροχώρησεν εἰς σπήλαιον τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο εἰμὴ μακρὰ τις εἰσόδος συσπλεγμένη καὶ ἐπεκτεινομένη καθόσον ἡ σύμπτωσις εἶχεν ἐπεκτείνειν ἢ πληθύνειν τὰ τεῖχη. Ὅσον δὲ ἐπροχώρει, ἤχος τις ἀλλόκοτος, ἀκάνονιστος, ἀλλ' εὐφωγὸς διεχέετο· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐγίνετο εὐκρινέστερος, καὶ τέλος ἀνεγνώρισε χορὸν σχηματισμένον ἀπὸ πολυαριθμοὺς φωνὰς ψαλλούσας παράκλησιν εἰς Μοχητικὴν γλῶσσαν. Τινὰ βήματα μόνον ἦτο μακρὰν τοῦ μέρους τῆς ἀμνηστίας, κατα-

ΤΟΜ.Ε. (Φυλλάδιον 109)

βιδάσας δὲ τὸ τυρβανίον του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον. Οὐδεὶς ἐφάνη παρατηρήσας τὴν ἀφίξιν του· ἐκρύβθη εἰς τὴν σκιὰν ῥίγματος τινος τοῦ βράχου, καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, ἐξετάζων μὲ τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα του τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ θέαμα.

Τὸ σπήλαιον ἢ μάλλον ὁ ναὸς, ἂν καὶ τὸ ἀγροῖον τοῦτο περίφραγμα δὲν ἤξιζε τοῦ ὀνόματος τούτου, ἦτο διηρημένος εἰς δύο μέρη χωριζόμενα διὰ ξυλίων κιγκλίδων. Τὸ μέρος εἰς ὃ εὐρίσκετο ἡ ὁμήγυρις ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο σιδηροῦς λαμπτήρας δυνάμενους μόνον νὰ διασκορπίζουν τὸ σκότος τοῦ βάρους, ἐνθα ἐτέλουν θρησκευτικὴν τελετὴν. Ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τινος στιλαδάτου περιτριγυρισμένου μὲ δάδας ἀναμμένας, ὑψοῦτο μέγα τι ἀγαλμα παριστῶν τὴν θεὰν ἐστολισμένην μὲ ἐμβλήματα, καὶ μὲ ἅπειρα ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ἰνδὸς ἐνδύει τὰ ἑσθνά του, καὶ ἠλειμμένην μὲ εὐώδεις λίπας· τὸ εἶδωλον τοῦτο ἐν μέσῳ τῆς λάμπειας τῶν δάδων τοιαύτην εἶχεν ἔκφρασιν, ὥστε πᾶς ἄλλος ἐκτός τῶν μελῶν τῆς συναλεύσεως ταύτης θὰ ἐπάγωνεν ἐκ τῆς φρικτῆς· ἀλλ' οὗτοι ἐφάνεροναν τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν τρόμον, τὸν ὁποῖον ἐνευσεν εἰς αὐτοὺς ὁ ἄψυχος ἐκείνος λίθος. Ὅτε ἡ προσευχὴ ἐτελέσθη, βεβαίως διεγύθη εἰσιπὴ εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη ἐμπροσθεν τῶν κιγκλίδων. Ἦτο Μιχμοὺρ ὁ εὐγενής. Προσεκίνησε τὸ εἶδωλον καὶ στραφείς πρὸς τοὺς Μαραθούς εἶπεν· Ἀδελφοί! Σαῖς ἄλλοτε εἰρηνικοὶ κτήτορες τῶν πλουσίων χωρῶν μας καὶ ἤδη καταφυγόντες εἰς τὰ ταπεινὰ ποιμένα, εἰς τοὺς ἀπροσίτους αὐτοὺς βράχους, ὑποφέρεται ὥστε οἱ τύρανοί σας νὰ εἰς παρακλουθεῖν ἀενάως, νὰ ἀρπάξουν ἐπιθαμὴν πρὸς ἐπιθαμὴν τὴν γῆν τὴν ὁποίαν τοῖς παραχωρήσατε ἀγογγύστως, ἐξουσιάζουν σᾶς, τὰς γυναῖκάς σας, καὶ τὰ τέκνα σας, διὰ νὰ τοὺς κάμουν δούλους, σᾶς δεσμεύουν μὲ σιδήρα, ὅταν ἀρνήσθε νὰ ἐργάζεσθαι, σᾶς φονεύουν ὡς κτήνη εἰς τὸ παραμικρὸν κόπου σημεῖον· Ὅτ' ἀφῆσθε τὸ ὄνομα Ἰνδὸς νὰ ἐξευτελισθῇ, καὶ θὰ κλίνετε πάντοτε τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγόν· Ὅχι βεβαίως! Πιστεύσατέ με, ἡ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως ἐφθασεν, οἱ τύρανοί μας θέλουν ὠχρίασαι. Ἡ ἐκδίκησις ἐστὶν τρομερὰ! Ἡ γῆ μας θέλει ἀνοιχθῇ διὰ νὰ τοὺς καταπῇ, καὶ ὁ Ἰνδὸς θέλει τοὺς καλύψῃ ὑπὸ τὰ ὕδατα διὰ νὰ τοὺς ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. Οἱ Θεοὶ μας κατισχύουν τῶν ἀδικιῶν των, καὶ αἱ χεῖρές μας θέλουν συντρίψαι τὰς ἐκείνων, διότι ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἱερωτέραν ἐντολὴν, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ἀνάνδρος πᾶς ὅστις θέλει ἀρνηθῇ καρδίαν καὶ ζωὴν εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον· μᾶς ἀπερόβησαν τὸ αἷμά μας, καὶ εἴθε τὸ αἷμα τοῦτο νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

— Θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους! ἀνέκραξεν ἡ συνέλευσις μὲ ὑπόκωφόν τινα φωνήν.

Μεῖδαιμά τι εὐχαριστήσεως διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Εὐγενούς.

— Ναὶ θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους! ἐπανελάβε μετὰ βίας. Θάνατος εἰς τοὺς δολοφόνους καὶ τυράννους!.. Ἀπασα ἡ Ἰνδικὴ θὰ ἐγερθῇ εἰς τὴν πρό-

κλησιν καὶ ἡ πολεμικὴ κραυγὴ σας θέλει ἀντιχρῆσι μέχρι τοῦ Γάγκου, ὡς τι ἀνάθεμα. Ἀλλὰ, ἐπανελάβε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἡ φρόνησις πρέπει νὰ ᾔῃ· ναι ἡ πρωτύτερη φρονίτις παντός πιστοῦ Ἰνδοῦ, διότι ἡ ἐλαχίστη ἀποτυχία θέλει ἐπιφέρει ὄλεθρον· μὴ ἐγκαταλείπειτε οὐδὲν εἰς τὴν τύχην· τὰ κτυπήματά σας νὰ ᾔῃαι ἰσχυρά. Ἡ νῦν ἔχει σκιάς βοηθητικὰς εἰς τοὺς ἐκδικητὰς τῆς Πατρίδος, τὴν νύκτα λοιπὸν πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὸ μέγα ἡμῶν ἔργον, καὶ ἴσως φθάσει ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ πράττωμεν τὰ πάντα ἐν τῷ φανερῷ, ὅτε ὅλα τὰ τέκνα τῶν Βραχμάνων θὰ συνενωθῶν, διὰ δὲ τύραννος θέλει τρέμει ἐντὸς τῶν φρουρίων του, ὅτε θέλει σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναστάσεως. Τότε μὲν εἴμεθα ὀλίγοι, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχία μας θέλει μᾶς πολλαπλασιάσει. Πρέπει λοιπὸν νὰ κινήσωμεν, καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας τοῦ Κόλπου νὰ κάμωμεν τὴν πρώτην προσβολήν, ἥτις θέλει κλονίσει ἐκ θεμελίων τὸ οἰκδόμημα. Ὅταν ἡ στιγμή φθάσῃ, κατασκοπὸς τις θέλει τοὺς τὸ εἰδοποιήσῃ· διότι δὲν ἀναμένουν εἰμὴ τὴν πρόκλησιν. Ἀπὸ σᾶς λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθέρωσίς της. Ὀμιλήσατε!...

— Τὸ μαντεῖον!... Συμβουλευθῆτε τὸ μαντεῖον, ἀνέκραξαν τινες.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίζετε τοὺς διαλογισμοὺς τῆς Μπαχθανῆ, ἀδελφοί, ἀπήντησεν ὁ Μηχμουρ, ἔστω, ἔχετε δίκαιον· ἡ ἰσχὺς της εἶναι μεγάλη, ἡ φωνὴ της κρατερὰ καὶ φοβερά, καὶ χρεωστούμεν νὰ τῇ ὑπακούσωμεν.

Γέρων τις ἰσχυρὸς ἐπαρουσιάσθη ἔμπροσθεν τοῦ εἰδώλου, ἡ μακρὰ καὶ πολὺ γυναικίᾳ του ἰταυτίζετο μὲ τὸ χρῶμα τῶν ἰνδουμάτων του.

— Τέκνα τοῦ Βράχμα, εἶπε μὲ φωνὴν βραχεῖαν καὶ ὀξεῖαν, ἐλησμενήσατε ὅτι ἡ Μπαχθανῆ εἶναι φειδωλὴ εἰς τοὺς φίλους της, καὶ οἱ τὸ ἀνθρώπινον μόνον αἶμα δύναται νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ;

— Ὅχι! ἀπεκρίθησαν σχεδὸν ἅπαντες. Αἰφνίδιος φρίκη παρώξυνε τὴν συνέλευσιν, εἰς τὴν δαισιδαίμονα προσδοκίαν της, ἀπῆλθε νὰ τελεσθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ εἰδώλου, ἥθελε τὴν θυσίαν, μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι τὸ θῦμα ὑπάρχει ἐν αὐτῇ.

Πάραυτα ἡ ὀμήγυρις διηνοίχθη μετὰ σεβασμοῦ, καὶ νέος τις ἐπροχώρει πρὸς τὸν Βραχμάνον.

— Ἰερεῦ! εἶπε μὲ τόνον σταθερὸν καὶ ἐκπληκτικόν, ἡ Μπαχθανῆ θέλει αἶμα εἶπες, διὰ τὴν πατρίδα του ἕκαστος εἶναι ἑτοιμὸς νὰ προσφέρῃ τὸ ἰδικόν του! Ζητεῖς τὸ θῦμα!... Ἀδελφε!

Ζωορὰ κινήσεις ἐπιδοκιμασίας ἔφηνέροσαν ὅτι ἐννοήθη, καὶ τὸ μέτωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ χαρὰν. — Σὲ περιμένω, ἐπανελάβην ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν θυσιαστήν.

Ὁ Βραχμάν ἔθεσε τὴν ἰσχνὴν μάχαιρον ἐπὶ τοῦ εἰδώλου, ἐγανάτισε τὸ θῦμα, καὶ δύο παιδίᾳ ἔφερον δύο ἀλέκτορας, οὓς ἐβρίψαν ἔμπροσθεν τῆς θιας. Ὁ ἱερεὺς ἐπέρασεν εἰς τὸν λαϊκὸν τοῦ Ἰνδοῦ μετὰ ξινον σχοινίον, ἐπινξε τοὺς ἀκάκους ἀλέκτορας, καὶ ἡ θυσία ἤρχιζεν, ὅτε φωνὴ τις ἰσχυρὰ καὶ ἐπιτακτικὴ ἀντήχησεν εἰς τοὺς θόλους τοῦ σπηλαίου.

— Σταθῆτε!... ἀνέκραξε.

Καὶ ὁ Ῥαούλ ὤρμησε πρὸς τὸ ἄγαλμα, ἐστράφη πρὸς τοὺς συνωμότας καὶ ἀνεήκως τὸ τυρβανόν του.

— Ὁ Βόας! ἀνέκραξεν.

— Ναι ὁ Βόας, ἐπανελάβην ὁ Ῥαούλ μὲ φωνὴν δυνατὴν! Ὁ Βόας ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα διὰ νὰ σᾶς ἴδῃ γονυκλινοῦντας ὡς τὰς γυναῖκας! Ὁ Βόας ὅστις ἐνόμιζε νὰ εὕρῃ ἄνδρας γενναίους, καὶ δὲν εὕρισκε εἰμὴ φανατικούς, ἐτοιμοὺς νὰ χύσωσι τὸ αἷμά των εἰς τοὺς πόδας ἐνὸς εἰδώλου μὸλλον, παρὰ νὰ τὸ διατηρήσωσι διὰ τὸν κοινὸν σκοπόν. Καὶ φαντάζεσθε, ὦ ἀναίσθητοι! ὅτι οἱ θεοὶ σας δὲν θέλουν εὐχαριστηθῇ περισσώτερον νὰ σᾶς ἴδωῦν διώκοντας ἀπὸ τὰ ὄριά των τοὺς παρεισάκτους ἐκείνους, οἵτινες τοὺς ἀτιμάζουν, παρὰ νὰ δεχθῶν τὸ αἷμα, τοῦ ὁποίου ἡ προσφορά τῆς εἶναι ἀχρηστὸς; ὅχι! ὅχι! Μάθειέ το καλῶς! ἀληθὴς ἀνδρεία δὲν εἶναι νὰ παρουσιάσῃ τις τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ φονευθῇ ὡς κτηνός, ἀλλὰ νὰ δειχθῇ γενναῖος εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ νὰ ἡξυρῇ νὰ καταφρονῇ τὸν θάνατον ἀνευ τρόμου· τότε μόνον ἡ Πατρίς δύναται νὰ καυχᾶται διὰ τὰ τέκνα της! Τὸ δὲ ὄνειδος εἶναι διὰ παντός προσκεκολλημένον εἰς τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις προτιμᾷ τὸ σχοινίον τοῦ θυσιαστοῦ ἀπὸ τὰ βίλη τοῦ ἐχθροῦ.

Ὀμιλῶν ὁ Ῥαούλ, εἶχαν ὕψος τι προστακτικόν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ἀπαλλαγείς τοῦ σχοινίου εἰσῆλθεν εἰς τὴν συνέλευσιν.

— Ἀνδρεῖοι Μαράθαι, καὶ σεῖς Ναήροι! δὲν εἶμαι ἀνάνδρος, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ὅχι, ὅχι ἀνέκραξεν, οἱ συνωμόται, ὁ Βόας εἶναι ἀνδρεῖος.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι, εὐχαριστῶ! ἐπανελάβην ὁ πειριτής, θέλετε ν' ἀκολουθήτε τὰς συμβουλὰς μου; Εἶναι εὐλικρινεῖς, ἄλλως δὲν θὰ ἄφρινον τὸ πλοῦτόν μου διὰ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα.

— Μάλιστα, ἀπήντησαν.

— Λοιπὸν, ἀποχωρήθητε, καὶ ἀναχωρήσετε ἐν σιωπῇ, ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως εἰσέτι δὲν ἔφθασεν.

Φωναὶ δυσαρεσκείας πανταχόθεν ἐκφερβεῖσαι, διέκοψαν τὸν λόγον του.

— Σιωπὴ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ, ὅταν ὀμιλῶ, ἀπαιτῶ νὰ μὲ ἀκούουν. Οἱ συνομῶται ἠλλαξαν βλέμματα ἐκπληξέως, καὶ κατέστειλον τὰς κραυγὰς των. Ὁ δὲ Ῥαούλ ὑψώσας τὰς χεῖρας ἐπανελάβην: Ἰνδοί! δὲν ἀξίζετε τοῦ κόπου ὃν ἔλαβον, μολοντοῦτο θὰ ὀμιλήσω, διότι ἦλθον, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐμποδισθῶ ἀπ' οὐδέν. Πᾶσα προσπάθεια ἐγέρσεως θέλει ἀναμφιβόλως καταστραφῇ, διότι πολυάριθμος στρατὸς εὕρισκεται διασκορπισμένος παρὰ τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ πειραταὶ ἐκεῖνοι ἐφ' οὓς σεῖς ἐξηρίζεσθε, δὲν θὰ δυνηθῶν νὰ σᾶς ὑπερασπίσων ὅταν στόλος ἰσχυρὸς πεμφθῇ πρὸς καταδιώξιν των! Ἰδοὺ τί ἦλθον νὰ σᾶς ἐπῶ, ὡρελήθητε ἐκ τούτων, ἀνὰ θέλετε!... Ἡδὴ ἐνθυμηθῆτε καλῶς τοὺς λόγους τούτους, ὑπεδουλώθησαν ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἡξυρουν ν' ἀκούωσιν τὴν φωνὴν τοῦ λογικοῦ, ὅταν καταδικάζῃ τὰ σχέδιά των, εἰναί:

εὐτελέστεροι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου προβάτου τὸ ὅποιον δὲν ἀνομένει εἰμὴ τὴν μάχαιραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του!

Καὶ ὁ 'Ραοὺλ πεπεισμένος, ὅτι παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα, δ' ἐπιθυμῶν, ἀπεχαιρέτησεν αὐτοὺς χαριέντως, καὶ ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου.

IV.

Τὸ δεύτερον ᾗδ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς παρούσης ἱστορίας ἡ ἰδὴ ἐστιάσει τὸν ὀρίζοντα μὲ τοὺς θυελώδεις τῆς πέπλους. Ὁ ἄνεμος ἐπνεεν ἥρεμος καὶ χλιαρὸς θωπεύων μὲ τοὺς ἰδιοτρόπους ἐναγκαλισμούς του τὰ ὑγρά φύλλα, ἐνῶ ἡ ἀτμοσφαῖρα διαβρεχομένη ἀπὸ μεθυστικὰς καὶ βαλσαμώδεις ὁσμᾶς, ἅς διαχέουσι τὴν ἐσπέραν τὰ εὖσμα ἄ-θη τῶν τροπικῶν, ὁμοιάζον ὡς νὰ πλανᾶται ἐπὶ τοῦ παντός καὶ νὰ τὸ προσκαλῇ εἰς τὴν σιγὴν.

Εἰς τὸν κῆπον τοῦ Σατιτιράμ ἀνθρωπὸς τις ἦτο κατακεκλιμένος ἐν μέσῳ τῶν παχέων φύλλων τοῦ ἄλ-σους· μακρόν τι παιὶον φαιοῦ χρώματος, ὅπερ εἶχε ῥίψει ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐσυγγέειο μὲ τὸ σκότος, καὶ ἐκρυπτε τὰ λευκὰ ἱμάτιά του. Ἦτο ὁ 'Ραοὺλ. Ὑπὸ τὸν διαυγῆ τῆς Ἰνδικῆς οὐρανὸν, εἰς ὧραν πολὺ προχωρημένην τῆς νυκτός, καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην σιγὴν, καθ' ἣν ἡ ἀνάπαυσις τῆς φύσεως φαίνεται ὅτι περιβάλλει τὴν γῆν, τὸ πᾶν ὀπισθοπορεῖ, καὶ ἡ μᾶλλον μαρνανθεῖσα καρδιά, ἐκείνη ἣν τὰ βιαιότερα πάθη κατεσπάραξαν διὰ τῶν τρομερῶν κλονισμῶν των, ἀδυνατεῖ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν λυμεῶνα τεύτον τοῦ παντός. Γλυκεῖα ἡμερία διαδίδεται, ὑψῶν τὸς διαλογισμούς, οἷτινες πλανῶνται χωρὶς νὰ δύνανται νὰ κατευνασθῶσι, καὶ τοὺς διαδρέχει ἐπ' ὀλίγον μὲ τὴν ἡδονὴν τῆς λήθης.

Ὁ 'Ραοὺλ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἰσχὺν ταύτην τῆς φύσεως, ἐπροσπάθει ν' ἀκούσῃ τι, τὸ βλέμμα του ἐπλανᾶτο, χωρὶς οὐδὲν νὰ βλέπῃ, καὶ τὸ πᾶν εἰς αὐτὴν ἐνεδύετο ἐναερίους μορφάς, οἷτινες κατὰ μικρὸν διελύοντο.

Τὸ Σατιτιράμ εὗρίσκετο βιβυθισμένον ἐν τῇ σιγῇ, ὅλον ἦτο κατάκλειστον, μόνον δὲ τὸ τελευταῖον παράθυρον τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος ἦτο ἀνοιχτὸν, καὶ τὰ παραπετάσματά του ἦσαν ἀναδιδοσμένα, αἷτινα ἡ αὖρα ἐσειεν ἐλαφρῶς.

Ὁ 'Ραοὺλ ἤρχιζε νὰ ἐπανέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκστατικὴν του ὑπνωσιν, τὸ βλέμμα του ἐσταμάτησεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας, ὅλα τὰ παραπετάσματα ἀνεσηκώθησαν, καὶ γυνὴ τις ἐστηρίχθη ἐπὶ τὸν ἐξώστην, ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν περίεξ αὐτῆς διὰ μέσου τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἰάσμων καὶ ἐξέταζε διὰ τοῦ βλέμματός της τὰς σκιάς τοῦ κήπου.

Ὁ 'Ραοὺλ τότε θέσας τὰ δύο δάκτυλά του ἐσύριξεν οὕτως ὥστε ἡδυνάτο τις τὸ ἐκλάβῃ ὡς ἐρυγμὸν θηρίου προαισθανομένου τὴν λείαν του.

Ἡ Νιεδζά ἔκαμε κίνημα εὐχαριστήσεως. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ 'Ραοὺλ εἶδε νὰ πλησιαζῇ τις αὐτὴν, καὶ γέρων τις ἐστηρίχθη μετ' οἰκειότητος

πλησίον τῆς νέας. Ὁ γέρων οὗτος ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Σιρ 'Ράλ Χαγγίερος, τὸ δὲ παραπέτασμα κατεβιβάσθη, ὁ ὑπέξανθος ὁμως ὀφθαλμὸς τοῦ πειρατοῦ ἐνόμιζε ὅτι βλέπει αὐτὸ κινούμενον, καὶ μεγίστη τὸν κατέλαβεν ἀνησυχία. Καὶ παίζων τὸ ξίφος του ἐν τῇ θήκῃ, ὅπως διαβιωθῇ ἂν ἐξήρχετο εὐκόλως, καὶ περιτυλίσσων τὸ πανίον περὶ τὸ σῶμά του ἐπροχώρησε βραδέως πρὸς τὸ Σατιτιράμ. Λειμών τις ἡμικυκλειδὴς ἐκτείνετο ἔμπροσθεν τῆς ἀναβάσεως εἰς τὴν σκιάν τοῦ οἴκου. Ὁ 'Ραοὺλ ἐξηπλώθη, καὶ ἔρπων ὡς ὄφρις, ἔφθασε παρὰ τὴν κλίμακα, μετὰ ταῦτα δὲ ἡσύχως καὶ σιωπηλῶς, ὡς ἂν ἡ ζωὴ του αὐτὴ νὰ ἐξηρηθῇ ἀπὸ τὴν κινδυνώδη ταύτην προσπάθειαν, ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τοῦ λειμόνος τεύτου· ἤχαι τινὲς πεπλανημένοι τῆς συνδιαλέξεως τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης ἔφθασαν μέχρι τῶν ἁκῶν του.

— Νιεδζά τέκνον μου, ἦλθον νὰ σὲ εἰπῶ τὴν καλὴν ἐσπέραν, ἤρχισεν ὁ πατὴρ, πολὺ περιπεπλεγμένος, μὴν ἡξυρῶν πῶς ν' ἀρχίσῃ τὴν συνομιλίαν.

— Καλὴ ἐσπέρα, πάτερ μου· ἀπήντησεν ἡ Νιεδζά, καὶ προσέφερε τὸ στιλπνὸν μέτωπόν της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ γέροντος, ὅστις ἐπέθεσε ἐπ' αὐτοῦ τὸ φιλημα τῆς στοργῆς, τὴν ματαίαν ταύτην τοῦ γήρατος παρηγορίαν.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω μαζὺ σου ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, ἡ ὥρα αὕτη εἶναι κατάλληλος εἰς τὰς ἐγκαρδίους διακοινώσεις· οὐδὲν ἀδιάκριτον οὐδὲ γρηγορεῖ περίεξ ἡμῶν. Ἡ Νιεδζά σταυρώσασα τὰς χεῖράς της μὲ ἥθος ψυχρᾶς καρτερίας, ὦ « ἀκούω » ἀπήντησεν.

— Αἱ ! ἰδοὺ ἀναλαμβάνεις τὰς μεγαλοπρεπείας σου, εἶπεν ὁ γέρων, ὅστις ἠθάνετο ὅτι ἐβιάζειν ἐπὶ κακῆς ὁδοῦ... Γνωρίζεις κόρη μου τὸν Λόρδον Κορνὺ, τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νέον, ὅστις ἔρχεται ἐνίστε ἐνταῦθα.

— Ἐνίστε ; καθ' ἐκάστην ἔπρεπε νὰ εἰπῇτε πάτερ μου.

— Ἔστω, καθ' ἐκάστην, λοιπὸν τὸν γνωρίζεις ;

— Ναί.

— Ὅθεν δὲν εἶναι ἐν τέταρτον ὅπου ἀνεχώρησεν ἐντεῦθεν, καὶ ὑπεσχέθη αὐτῷ νὰ σοὶ ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν, ἣν μὲ ἔκαμεν.

— Εἶναι ἀνωφελὲς, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἀκούσω· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αὐτοῦ μὲ δυσαρεστεῖ.

— Καλὰ, καλὰ, ἅς ἀφήσωμεν πάντα ταῦτα τὰ φαντασιώδη, διὰ τὸν γνωρίζεις ὡς ἐμέ, θέλεις τὸν ἐκτιμῆσαι κάλλιον· καὶ ἅς ἐλθωμεν εἰς τὸ οὐσιώδες· ἦλθε κόρη μου καὶ μὲ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου.

— Καὶ τοῦ τὴν ἡρνήθητε...

— Ὅχι, παντελῶς, εἵμαι πολὺ πεπεισμένος εἰς τὴν ὑποταγὴν σου, καὶ δὲν πιστεύω ποτὲ ὅτι θέλεις μὲ προξενήσει τὴν θλίψιν ταύτην νὰ παρακούσης.

— Λοιπὸν, ἀπαιτεῖς νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ ; ἠρώτησε μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Δηλαδὴ δὲν ἀπαιτῶ οὐδὲν, ἀλλὰ θὰ ἦτο ἡ μεγαλύτερα εὐχαριστήσις δι' ἐμέ ἐὰν κάμῃς τοῦτο· διότι τὸ ὁμολογῶ, δὲν ἐπιθυμῶ πολὺ.

Ἡ Νιεδζά ἀναστενάξασα ἀπήντησε « πάτερ μου ! ἡ αἰτησίς σου αὕτη μοὶ εἶναι ἀδύνατος, τὸν ἄνθρωπον

τοῦτον τὸν ἀποστρέφομαι, ἡ δὲ καρδιά μου δὲν ἀήκει πλέον εἰς ἐμέ! εἶπέ το εἰς αὐτόν, καὶ θά παύσῃ τοῦ νὰ μὲ ἐνοχλῇ.

— Ὅχι! ποῖ δὲν τοῦ τὸ λέγω, εἶπέ το αὐτὴ ἰδία ἐὰν θέλῃς. Καὶ μὲ χεῖρα τρέμουν ἀπ' ὀργὴν διήνοιξε τὸ παραπέτασμα, καὶ παρουσιάσθη ἀξιωματικό, τις τοῦ ναυτικοῦ.

Ἡ Νιεδζά ἀφῆκε τρομερὰν κραυγὴν.

— Μιλόρδε, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουν, εἶσαι ἀνάνδρος! εἶσαι ἀνάνδρος, παίζων μὲ τὰ αἰσθήματα μιᾶς γυναικός! καὶ κατασκοπεύων τοὺς διαλογισμούς της!

— Εἰς τὰ γόνατα, Κορνὺ, εἰς τὰ γόνατα! ἀνέκραξεν ὁ πατήρ, δὲν βλέπεις ὅτι παροργίζεται; Ἀ! εἰς τὸν καιρὸν μας ἤθεύραμεν καλῆτερα νὰ κερδίζωμεν τὰς καρδίας τῶν ὠραίων.

— Πάτερ μου! ἐκραύγασεν ὅλη τρέμουν, πάτερ μου!...

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην τῆς φύσεως, εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην καταδίχην ἥν ἡ ἀγάπη τοῦ τέκνου δὲν ἐδυνήθη ἢ ἀναχαιτίσῃ, ὁ γέρονι μειδιάσας πανούργως ἐξηκολούθησεν αὐρίον, θὰ μὲ εὐχαριστήσης, σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Ὁ Κορνὺς ἐμψυχώθει ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Νιεδζᾶς, καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὰ χεῖλη του. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνθρωπὸς τις ὤρμησεν ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀναπηδῶν ὥς τίγρις ἐπέπεσεν ἐπὶ τῆς στοᾶς.

— Εἰς ἐμέ!... ἀνέκραξε μὲ ἄγριον μυκτηρισμὸν, εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις!... εἰς ἐμὲ τὸ αἷμα!... ὁ δολοφόνος!... ἡ εὐδαιμονία!... Καὶ μὲ τὸν ἰσχυρὸν βραχίονά του ἔσειρε τὸν Ἀγγλον ἀπὸ τοὺς πόδας τῆς φίλης του, στρέφων ἐπ' αὐτοῦ τὸ ξίφος. Ὁ Ἀγγλος ἐρυσθίασεν ὑπὸ λύπης καὶ ἔσειρε τὸ ξίφος του.

Τρομερὰ μάχη ἤρχισε!.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν νέοι, πλήρεις ἀνατροφῆς, καὶ ἰσχυροί, ἐπίσης ἦσαν κεκλιμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον μὲ ὀρθαλμοὺς σπινθηροβαλοῦντας ἐκ τῆς ὀργῆς, μὲ στήθη ἀσθμαίνοντα, καὶ οἱ δύο ἐφαίνοντο ὅτι καταφρονεῖσι τὸν θάνατον.

Τὰ κυττήματα ἐσταυροῦντο μὲ ταχύτητα, θηριώδης τις χαρὰ ἐκίνει τὰ χεῖλη τοῦ πειρατοῦ καὶ ἀκόριστος περιέργεια ἐκδικήσεως ἐσταμάτα τὴν χεῖρά του ὅτε ἤθελε νὰ κυττήσῃ! Εντοσούτω τὸ ὄπλον τοῦ ἐλαμπεν καὶ σταγόνες τινὲς αἵματος ἦσαν εἰς τὴν αἵμῃν του. Ἡ δὲ Νιεδζά ἐκράτει τὸν πατέρα της μὲ δύναμιν, τὸ γοργὸν βλέμμα της ἠκολούθει τὴν νυκτερινὴν ταύτην μονομαχίαν εἰς ὅλας τῆς τὰς φρικώδεις φάσεις. Ἀλλὰ πάραυτα αἱ χεῖρές της ἐνεκρωθῆσαν, καὶ σπαραξικάρδιοι ὠλυγοὶ ἐξέφυγον τοῦ στήθους της, καὶ καταπέσασα, ἐλειποθύμουν.

Τὸ ξίφος τοῦ λόρδου Κορνὺ ἀνεσώρθη καθημαγμένον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ πειρατοῦ!

Ὁ Ῥαοὺλ ἐκλίνει, καὶ ἐπειράθη ἐν τῇ ὀργῇ τῆς ἀπελπισίας του νὰ πιάσῃ τὸν ἐχθρόν του, ἀλλ' αἱ

δυνάμεις του ἐξησθένησαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν τοῖχον μὴ πέσῃ. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν σκιά τις διέβη τὸ μάκρος τῆς στοᾶς.

— Δζίμ... ἐδῶ!... ἐκραύγασεν ὁ Ῥαοὺλ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν του.

Ὁ πιστὸς Ἀφριανὸς παρευθὺς ἐφθασε καὶ πιάνων τὸν Ἀγγλον μὲ ἰσχυράν χεῖρα, τὸν ἐξήρπυε βιαίως εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἐπὶ μὲ τὸν πόδα του ἐσπρωχνεν αὐτόν. — Φύγε ἀνέκραξε ζωηρῶς. — Φύγετε... Ὁ Ῥαοὺλ ἐκλίνει διὰ νὰ σηκώσῃ τὴν νεάνίδα πολὺ ἐπαιρόμενος εἰς τὴν γενναϊότητά του, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω. — Δζίμ, σώσε τὴν, εἶπε μετ' ἀπελπισίας, ἂν τὴν συλλαβῶν τετελείσται, θὰ τὴν φονεύσουν!...

Ὁ Ἰδὸς ἐμειδιάσας, καὶ σηκώνων τὴν Νιεδζά, ἐπῆρθη ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ παραθύρον. Ἐλθέ! εἶπεν εἰς τὸν Ῥαοὺλ, ἐκτείνων πρὸς αὐτόν τὴν χεῖρά του, μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ ἦαι πολὺ ἀργά.

Ὁ δὲ Ῥαοὺλ ἀνιήλθας διὰ τῆς ἀδαμάστου θελήσεώς του, τὰς ὑπολοιπὰς δυνάμεις του, ἐπῆρθη βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰδού, καὶ ἐδραμε πρὸς τὸν κήπον.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὑπερέβαινον τὸ περιτείχισμα, ἠκούσθη ἐν πυρόβολον, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἡ νεάνις εὐρίσκετο εἰς τὴν λέμβον, καὶ διὰ τριῶν κωπηλατημάτων, ἀπεμακρύνθησαν τῆς ξηρᾶς.

V.

Ὁ ἀνεμὸς ἦτο δυνατὸς καὶ δροσερὸς, ἡ αὐρα ἔπνεεν ἐκ τῆς γῆς, ἡ δὲ θάλασσα χρωματιζομένη ἀπὸ τὰς χρυσαῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἀντανάκλα ἐπὶ τῶν κυμάτων κυμάτων της, καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν καταρτίων τοῦ Βόα, ὅστις ἐφύγε μετὰ ταχύτητος. Οἱ ναῦται ἐγρηγόρουν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλὰ προφανῆς θλίψις κατέθλιβε πάντας, αἱ διαταγαὶ ἐδίδοντο μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ οὐδεμία τοὺς ἐνσυχόλοι συνδιέλεξις.

Ἦτο ἀργὰ μόνον τοῦτο ἐβδόμη ὥρα εἶχε σημάνει, καὶ ὁ Μαλλέας ἐπεριπάτει ἐπὶ τοῦ ἐπιστρώματος (dunette).

Πάραυτα τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ τὸ φαῖον πρῶσπον τοῦ Δζίμ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Μὲ αὐτόματον κίνησιν πάντας ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν, καὶ μία φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ στόματα πάντων.

— Πῶς εἶαι;

— Κοιμᾶται πάντοτε, ἀπεκρίθη μὲ σκυθρωπὸν ὤφρος. Οἱ ναῦται ἐκυστάχθησαν μετὰ τῶν μετὰ θλίψιως καὶ ἀνέλαβον ἐν σιωπῇ τὰς θέσεις των.

Ὁ δὲ Ἰνδὸς ἐκάθισε πλησίον τοῦ Μαλλέα καὶ ἀπεκρίνετο μὲ ἀπότομον λακωνισμὸν εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ἂν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ.

Ἦδη φίλε ἀναγνώστα εὐαρεσιήθητι νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς. Θέλουμεν καταβῇ ἀπὸ τὸ ὀπισθεν ὀπίσθεν, (écouille) καὶ ὑπάγωμεν ἵνα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐξετάσωμεν ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ τοῦ δωματίου τοῦ πλοιάρχου.

Τὸ δωμάτιον ἦτο σχεδὸν σκοτεινόν. Ὁ Ῥαοὺλ

ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης του, μὲ κεφαλὴν ἐκκλιυμένην, ἐφαίνετο στερημένος πλέον παντός αἰσθήματος, ὡχρότης συγκεχυμένη ἐκάλυπτε τὰς παρειάς του καὶ τὸ μέτωπόν του, ἡ δὲ βραδεία καὶ διασκεομένη πνοή του ἐμαρτύρει τὴν ὀδύνην, ἣν ἐπροξένει ὁ ληθαργώδης οὗτος ὕπνος.

Ὁ ἀριστερὸς ὤλος του ἦτο περιτυλιγμένος μὲ πλατεῖα πτύγματα, καὶ ἐπιστηριγμένος ἐπὶ τινος προσταφαλαίου, διότι τὸ ξίφος τοῦ Ἀγγλου εἶχε διαπεράσει ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ὅσπου τοῦ τραχήλου μέχρι τῆς μασχάλης.

Πλησίον αὐτοῦ, ἐπὶ τινος ἑδρας, ἐφαίνετο τὸ ἄγνόν καὶ μελαγχολικὸν τῆς Νιεδζᾶς πρόσωπον. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ κατεσπαργμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐφαίνετο ἀδυνατούσα πλέον ν' ἀντισταθῇ, αἱ χεῖρές τῆς ἦσαν ἐσταυρωμέναι ὡς νὰ προσνύχτο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὄρου.

Οὐδὲν θαλκτικώτερον καὶ κομψώτερον τῆς νεάνιδος ταύτης! ἀξιολάτρευτος μίξις λαμπρῶν καὶ ζωηρῶν χαρακτήρων τῆς ἀκαταμαχῆτου Ἰνδικῆς χάριτος, καὶ τῆς γαληνιαίας, ἀλλὰ πλήρους ἀξιοπρεπείας καὶ θαλητήρων Ἀγγλικῆς καλλονῆς.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς μὲ τὰ θαλκτικὰ καὶ μαρμαίροντα βλέμματα τῶν, ἐκρύπτοντο ὑπὸ τοὺς μεταξώδεις κροσσούς των μακρῶν βλεφαρίδων τῆς, τὰ δὲ ἡμίκλαστα, ὡχρὰ τῆς χεῖλη τῆς ἐπεκάλυπτον ὀδόντας μικροὺς καὶ πεπικνωμένους τὸ πᾶν τέλος ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ ἐλαφροῦ χρωματισμοῦ τῆς, καὶ τοῦ ἐπιμήκους ἀγγελικοῦ προσώπου τῆς ἐνοῦντο διὰ νὰ ἀποκαταστήσουν ἐντελεσιέραν τὴν ἔωσιν ταύτην τῶν δύο φύσεων πάντῃ ἀντιθέτων.

Ἡ καστανόχρους κόμη τῆς, κατὰ τὸ οἰκὸν πεποιημένη σχῆμα, ἐκρατεῖτο ἀπὸ μικρὰν χρυσὴν ἄλυσιν, ἥτις ἐτυλίσσετο περίξ τοῦ μετώπου τῆς, διαχωρίζετο εἰς δύο μακροὺς πλοκάμους, τῶν ὁποίων αἱ εὐώδεις περιπλοκαὶ ἐπιπτον μέχρι γῆς, καὶ ἐσεῖοντο ὀπισθεν εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν.

Ἐφόρει πανταλόνιον ἐκ λευκοῦ κασιμηρίου, πλατὺ καὶ σφιγμένον εἰς τὴν μέσην διὰ μιᾶς κόρπης ἀνθρακίνης (agraf), ὑποκάμισον βραχὺ, καὶ ἄνευ χαιρίδων τέλος μικρὸν τι τεμάχιον ἐξ Ἰνδικῆς μουσελίνης, στρεφόμενον περίξ τοῦ λαιμοῦ τῆς, καὶ τῶν ὤμων τῆς ἐσφιγγε τὴν εὐκαμπιον μέσην τῆς, ὡς ῥῶλλον βαναέας, ἐλαφρὰ καὶ ἐπεκτεινομένην ὡς κλωσὴν μεταξῆς.

Ὁ νεανικὸς τῆς ποῦς, ῥοδόχρους καὶ πεποικιλμένος μὲ θαλκτικὰς λεπτὰς φλέβας ἐδυθίζετο εἰς Ἰνδικόν τι σαδάλιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκρυπτεν ὀλοτελῶς· εἰς δὲ τοὺς μικροὺς χιονολεύκους βραχιονᾶς τῆς ἐτυλίσσοντο δύο ψέλλια.

Ταῦτα ἦτον ἡ Μις Νιεδζᾶ Χαγγιέρου, ἄνθος θελὸν καὶ ἀσθενές, τοῦ ὁποίου φεῦ! ἡ ὀδυρὴ ἐμελλε νὰ παρέλθῃ ἐν σκότει, διότι ἡ σφραγὶς τῆς καταδίκης ἐπέκειτο ἤδη αὐτῆς, καὶ ἡ δυστυχὴς κόρη τὸ ἠγνόει.

Ἡ μονήρης καὶ μονόθενος ζωὴ τῆς ἀπῆρεσκεν, καὶ ἡ ὑπερηφάνειά τῆς τὴν ἀναγκαιότητα νὰ παραπονεθῇ. Ὁ ἔρως εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν καρδίαν τῆς δια-

πύρου νεάνιδος, κληρονόμου ὄλων τῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ ἀκάματος τῆς μητρὸς τῆς, τῆς ὁποίας οὐδὲ τὸ γάλα σχεδὸν ἐθήλασε, διότι ἄφρονος ἔτι οὗτης αὐτῆς ἀπέθανεν. Ἡ δὲ νέα ἔζητε μόνῃ, μέχρις οἷος τις ἀστὴρ ἦλθε νὰ λάμψῃ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός τῆς.

(ἰκολουθεῖ). Μεταφ. Α.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 409.)

—ο—

Ι'.

Ἐρηνμία.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, ὅτε ὁ Μαυρίκιος ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Νέφη ἐπεκράθητο τῶν ὀριῶν τοῦ ὀρίζοντος, ὁμοιάζοντα σειρὰν ἐτέραν ὀρέων καὶ τῷ ἐκρυπτον τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐξήτει· μετὰ πολλὴν χρόνον προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τοὺς ἀερίους ἐκείνους ὄγκους, χρωματιζομένους ὑπὸ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τέλος διασχιζόμενα ἢ ἀνυψούμενα τὰ νέφη διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας· ἀλλὰ τὰ νέφη δὲν μετετοπίσθησαν παντελῶς. Παρατήρει μετὰ θλιβερᾶς κατηφείας τοὺς ἐστοιβαμένους τούτους ἀτμούς, εἰτινες ἐσχημάτιζον εἰς τὴν φαντασίαν του μύρια φαντάσματα ἀλλόκοτα ἢ ἀπειλητικά. Ἡ σκιὰ ἥτις ὑψοῦτο ἐκ τῆς γῆς, ἡ σιωπὴ πάντοτε αὐξοῦσα, ἥτις ἐβασίλευε περὶ αὐτὸν, αἱ κραυγαὶ τῶν ἀγρίων πτηνῶν, ἅτινα ἀπεσύροντο εἰς τὰ πλησιέχωρα δάση, ἡ μόνωσις εἰς τὴν εὐρίσκετο ἐντὸς τόπου ἀγνώστου, τὸν ἐνέπνευσαν φρίκην καὶ αγωνίαν. Ἐξήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταφύγιον, ἔνθα νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα καὶ ἄλυπτο πολὺ ἀρχὴ διατῇ ν' ἀφήσῃ τὸ ἀσυλόν, ὃ ἡ μικρὰ ποιμενὶς τῶν προσέφερεν. Οὐδεμίαν οἰκίαν παρουσιάζετο ἐνώπιόν του. Ἀλλῶς τε ἡ ἰδέα ὅτι τὰ χαρακτηριστικά του ἐκκρύχθησαν, τῷ ἐνέπνευσεν ζωηρὸν φόβον· οἱ ἄνθρωποι τῷ ἐφαίνοντο ὑποποιοὶ καὶ ἐν τούτοις ἡ ἔρηνμία ἐστενοχῶρει τὴν καρδίαν του.

— Ἀ πάτερ μου! ἂ θεέ μου! ἔλεγε μὲ φωνὴν πνιγμένην, τί θὰ γίνω;

Εἶδεν, ὅχι μακρὰν δάσους δρυὸς, θημιονᾶν χόρτου, ὥστε σκιὰν μεγάλην, ἐντὸς λειβαδίου· διευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸ μέρος, ἔλεγε·

— Δὲν θὰ καταγῆθουν, ὥστε νὰ μὲ ζητοῦν καὶ ἐδῶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐνθυμούμενος τοὺς φόβους τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Κατῴρθωσε νὰ κατασκεύασῃ εἰς μέγρος ὀλιγώτερον προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, οἰκημα ἑκατὰ πρόσφορον δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν πιστὸν σύντροφόν του. Ἡ κλίνη των ἦτο καλύτερα, τὸ οἰκημα ὅχι τόσο καλὸν ὅσον τὴν προηγουμένην νύκτα. Ἄνεμος θυελλώδης ἐφύσα μ' αἰφνιδίους ῥιπὰς εἰς τὰς ἀκοάς του· ἐν τούτοις ἦτο πολὺ κοπιασμένος ὁλην τὴν ἡμέραν, καὶ δὲν ἐδράδυνε νὰ κοιμηθῇ εὐθὺς μετ' ὀλίγον.